

Arrest

nr. 186 642 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van *“de beslissing van 21 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard en dat ter kennis gebracht werd dd. 24 juni 2015”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 februari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Frans wordt bepaald als taal van het onderzoek. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 59 397 van 7 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. Verzoeker dient op 24 juni 2011 een tweede asielaanvraag in. Het Frans wordt bepaald als taal van het onderzoek. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 90 189 van 23 oktober 2012 van de Raad waarbij verzoeker andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 26 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 21 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging deze verblijfsaanvraag zonder voorwerp.

2. Over de ontvankelijkheid

In casu voegt verzoeker als bestreden beslissing een in het Nederlands opgesteld schrijven gericht aan de burgemeester van de stad Brugge gedateerd op 21 oktober 2014 waarbij deze laatste in kennis wordt gesteld van het gegeven dat inzake verzoekers verblijfsaanvraag werd beslist dat deze zonder voorwerp is geworden. Hierin wordt aangestipt dat de eigenlijke beslissing in het Frans is gesteld met toepassing van artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de bespreking van het eerste middel, ontleend aan een miskenning van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, stelt verweerder in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de beslissing inzake het zonder voorwerp verklaren van de aanvraag, niet kan worden vereenzelvigd met de begeleidende brief aan de burgemeester ervan.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar dat:

- de beslissing op 21.10.2014 in het Frans werd genomen, en als volgt gemotiveerd werd (zie ook bijlage 1):

"ANNEXE (...)

Le concerné ayant en date du 26.11.2012 demandé l'octroi d'une autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et cette date se situant endéans un délai de six mois suivant la clôture (le 25.10.2012) de sa procédure d'asile, il a été fait usage, pour la présente décision, de la langue déterminée pour la dite procédure d'asile, à savoir le français (Application de l'Article 51 /4 § 3 de la loi du 15 décembre 1980)

Je vous informe qu 'après examen du dossier des personnes reprises en rubrique, dans le cadre de la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu 'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 introduite en date du 26.11.2012, l'Office des étrangers constate que ladite demande est devenue sans objet.

Motif:

• L'intéressé a quitté le territoire Schengen"

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat ook de voorbereidende synthesesnota in het Frans werd opgesteld, hetgeen andermaal ondersteunt dat de beslissing wel degelijk in het Frans genomen werd.

- de bestreden beslissing per schrijven van 21.10.2014 aan de burgemeester van de stad Brugge werd meegedeeld, schrijven dat noodzakelijkerwijze in het Nederlands werd opgesteld nu Brugge in het Nederlandstalig taalgebied gelegen is (bijlage 2).

Kennelijk werd ook / slechts het schrijven aan de burgemeester aan verzoekende partij betekend, en mogelijks niet de eigenlijke beslissing die als 'annexe' (bijlage) aan dit schrijven gevoegd was.

Zulks doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft geoordeeld dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Frans diende te worden genomen, en zulks ook gedaan heeft.

De betekening ervan gebeurt door de gemeente, en een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel zijn repercussies voor wat de beroepstermijn betreft, doch kan geen afbreuk doen aan het rechtsgeldig bestaan van de beslissing van 21.10.2014 (Franstalig).

Terwijl, nu verzoekende partij enkel deze Nederlandstalige brief aan de burgemeester als bestreden beslissing heeft gevoegd aan het verzoekschrift, doch niet de eigenlijke beslissing zelf, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij haar beroep niet gericht is tegen de beslissing zelf. Zodoende stelt zich dan ook de vraag naar het belang in hoofde van verzoekende partij, die nalaat de eigenlijke beslissing aan te vechten."

In het licht van hetgeen voorafgaat, rijst de vraag of het aan de burgemeester van de stad Brugge gerichte schrijven van 21 oktober 2014 dat verzoeker voegt als bestreden beslissing kan worden beschouwd als een bij de Raad aanvechtbare beslissing. Uit artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen *“van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang*

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Voor het begrip 'beslissing' of 'bestuurshandeling' kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft. Een bestuurshandeling dient derhalve te worden gedefinieerd als een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid* in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14; Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 93). Er dient te worden nagegaan of de bestreden akte de rechtstoestand van verzoeker onmiddellijk en rechtstreeks nadelig heeft beïnvloed.

Verweerder dient te worden bijgetreden in zijn standpunt dat de door verzoeker bestreden akte slechts een aan de burgemeester van de stad Brugge gericht schrijven betreft, doch niet de eigenlijke beslissing die inzake zijn aanvraag werd genomen. Zo wordt in voormeld schrijven ook uitdrukkelijk gesteld dat de eigenlijke beslissing in het Frans is gesteld, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en hetgeen bevestigt dat dit schrijven van de burgemeester niet de eigenlijke beslissing betreft of bevat. Aldus blijkt niet dat de door verzoeker aangevochten akte is te beschouwen als een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijzigingen te beletten.

Het beroep is om deze reden niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting geeft verweerder, die geen bewijs kan voorleggen dat de eigenlijke beslissing van 21 oktober 2014 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, aan in dit verband de nodige stappen te zullen ondernemen. Hij betwist ook niet dat de beroepsmogelijkheden die verzoeker kan aanwenden tegen de beslissing van 21 oktober 2014 van zodra deze hem op rechtsgeldige wijze ter kennis wordt gebracht, onverlet blijven. De Raad benadrukt in dit verband dat de beroepstermijn – indien het gaat om een beslissing die aan de verzoeker moest worden betekend, dit is in beginsel het geval voor individuele beslissingen die de rechtspositie van een persoon vaststellen – slechts een aanvang kan nemen door de formele individuele kennisgeving ervan aan de verzoeker. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd, is hem zo slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend, ook al legt geen uitdrukkelijk voorschrift de individuele aanzegging op. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen zo'n beslissing lopen; het is daarbij van geen belang te weten of de betrokkene voordien reeds een voldoende feitelijke kennis had van de bestreden beslissing (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 436 en 459).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS